Emily Lloyd-Jonesová

Utonulý kraj

HOST

Někdy voda dává život, ale jindy přináší smrt.

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Drowned Woods
Copyright © 2022 by Emily Lloyd-Jones
This edition published by arrangement with Little Brown Books
for Young Readers, a division of Hachette Book Group, Inc.,
New York, New York, USA
All rights reserved
Cover and interior art copyright © 2022 by SPIDER.MONEY
(Wansiya Visupakanjana)
Cover pictures by Artlusy, Krasovski Dmitri,
detchana wangkheeree / Shutterstock.com
Cover design by Jenny Kimura
Cover copyright © 2022 by Hachette Book Group, Inc.
Translation © Lucie Bregantová, 2024
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2184-5 (PDF)
ISBN 978-80-275-2185-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2186-9 (MobiPocket)

Pro Brittney — která četla některé
z mých prvních příběhů, doprovodila
mě do starého měděného dolu a nikdy mě
nevykopla z okna ve druhém patře

Statkář měl čtyři obyčejné děti, a proto ho kouzelné schopnosti u toho pátého překvapily.

Dcerka se narodila s vlasy příliš tmavými na to, aby byly zlaté, a příliš světlými na to, aby byly hnědé. Jasnozřivé děvčátko tiše sedávalo v matčině náruči. Tu noc vzal statkář děti ven. Předpovídání budoucnosti bylo nevyzpytatelné a výsledky často nejasné — pokládat hlemýždě pod lavor v naději, že ze slizové stopy půjde vyčíst jméno nápadníka, trhat trávu zpod posvátných stromů, věšet zauzlovanou vlnu z okna a zkoumat, co se do ní zachytilo.

Existovaly průkaznější způsoby, jak rozpoznat kouzelné schopnosti, avšak služby čarobáby si statkář nemohl dovolit.

Říkalo se, že města kouzla utlumila. Tylwyth tegové byli z každého nároží vykázáni železem, cestami z kamení namísto z udusané hlíny a naprostou převahou lidí.

Zdálo se však, že zvlněné kopce a prastaré lesy v nespoutané krajině vábí nečekané. Rodiče nosívali dítka ven, aby se seznámila s nocí — a zjistila, co je čeká. Statkář slyšel vyprávění o novorozeněti ze sousední vesnice, za nímž přilétlo hejno krkavců. A když chlapec vyrostl, rozséval smrt na bojištích tak urputně, že si jeho služby vyžádalo hned několik kraleviců — avšak jen do chvíle, kdy mu travič něco podstrčil do poháru s pivem.

Statkář se svou novorozenou dcerou čekal, avšak neobjevilo se ani ptačí hejno, ani zvláštní barvy při západu slunce. Už chtěl s dítětem odejít zpátky dovnitř, ale zastavil ho přátelský pozdrav. Místní tkadlena přinesla novorozeněti jako dárek přikrývku. Rozplývala se nad dítkem, a než ji statkář stihl pozvat dovnitř, začalo pršet.

Byl to hustý, mlžný déšť, který kraj často smáčel. Statkář zvedl ruku, aby před ním dceru ochránil, ale pak si všiml, že to není třeba.

Déšť se jí ani nedotkl. Snášel se — a poté jako by narazil na nějakou neviditelnou stříšku, stékal po ní a nedopadl ani na statkáře, ani na dítko. Tkadlena stojící opodál byla od deště celá mokrá. Pohledem sjela na dítě a prudce se nadechla. „Odnes ji dovnitř," šeptla statkáři. „Odnes ji dovnitř a nikomu o tom neříkej."

Statkář se vylekal. „Cože?"

„Pokud kralevic zjistí, co je zač," vysvětlovala tkadlena s ustaraným výrazem, „bude ji chtít."

„Proč?" zeptal se statkář.

Tkadlena zavrtěla hlavou. „Nedovol jí plavat. Drž ji dál od všech řek i zátočin."

Statkáře její varovná slova vyděsila, a tak přikývl. O svém setkání s tkadlenou nikdy nemluvil a k dítěti se choval, jako by se nic nestalo.

A po nějakou dobu si žili poklidně.

Na první pohled vypadala statkářova pátá dcera jako obyčejné dítě — hrála si se sourozenci, pomáhala zahánět slepice do kurníku, házela hroudy bláta po zatoulaných liškách a povídala si s lidmi, kteří si k otci přicházeli kupovat plodiny. Statkář si nemohl dovolit nechávat zdatné dítě schované doma — další pár rukou potřeboval.

Avšak jak čas plynul, začalo se vyjasňovat, proč vypadala tkadlena tak znepokojeně.

Déšť se dívky nikdy nedotkl. Mohla stát v bouři venku, a zůstala úplně suchá. V lesích nacházela malé potůčky a sledovala je až k prameni stejně snadno, jako kdyby šla domů. Okouzlovala sourozence tančícím blátem. Nechávala zamrzat kaluže, aby se po nich mohli klouzat. Hrála si v zátočinách a směřovala proud vody, kam si zamanula. Když už se léto táhlo moc dlouho, přiváděla půdou vodu k suchým plodinám. Otec se ji pokoušel zastavit, říkal jí, že taková kouzla jsou nebezpečná, ale ona si svou moc užívala.

Byla to tvrdohlavá dívka s jemnými prstíky, jimiž vybírala ještě teplá vajíčka přímo od slepic — jakmile však uviděla krutost, probudil se v ní hněv. Jednou přistihla několik starších dětí, jak kopou do toulavého psa, zvedla klacek a pokusila se je odehnat. Děti se jí vysmály a povalily ji na zem, ale dívka si jejich tváře zapsala do paměti. Celý další měsíc měly před domovním prahem hutné, mazlavé bláto, které se jim lepilo na boty.

A když jí bylo osm let, zachránila dítě.

Zimní deště bičovaly zem už celé týdny, takže proměnily řeku v kalnou, bahnitou stoku. Dítě bylo ještě maličké a odbatolilo se příliš daleko z matčiny náruče. Uklouzlo po blátě a spadlo přímo do hladových vln, které ho strhly tak rychle, že ho rodiče nedokázali vytáhnout. Proud chlapce unášel pryč a on strachem ani nepípl.

A volání rodičů uslyšela právě statkářova dcera. Bosky běžela k řece. Když utíkala k zatopenému břehu, chodidly cítila surovou sílu valící se vody. Nedala na varovné volání ostatních vesničanů a vkročila do řeky. Voda okolo ní přestala kolotat a vířit a najednou byla nepřirozeně klidná. Dívka přispěchala k chlapečkovi a vzala ho do náruče. Byla sotva dost stará na to, aby ho odnesla do bezpečí, ale dokázala to. A ve chvíli, kdy z řeky vykročila, se voda zase začala hnát kupředu a zaplavovat břehy.

Chlapečkovi rodiče byli vděční a neustále dívce děkovali, ovšem ti, kdo to viděli, si začali mezi sebou šeptat.

Kouzla.

To děvče má kouzelnou moc.

Šepot se donesl až do nejbližšího města a k uším vládnoucího kralevice. Kralevic kraje Cantre'r Gwaelod byl mladý, usedl na trůn poté, co jeho otec onemocněl. Věděl však, co tyto zvěsti znamenají — mágové byli vzácní, ale existovali. Kralevicův otec si u dvora držel kovomága a využíval jeho magických schopností k přitavování pečetních prstenů k prstům svých nejspolehlivějších služebníků. Když se kralevic doslechl o dívce, která umí zkrotit řeku, poslal pro ni svého vrchního zvěda.

Jednoho odpoledne se statkář vrátil z pole s hlínou za nehty a zpoceným čelem. Když zahlédl na dvorku cizího muže, bez jediného slova pochopil. Vrchní zvěd oblečený v šatech vybranějších, než si mohl dovolit kdokoli ve vsi, měl na levém ukazováku přitavený pečetní prsten a za opaskem zastrčených několik nožů. Statkář by mu nedokázal čelit, stejně jako by nedovedl překřičet bouři.

Statkář dostal měšec mincí — zlaťáky utiší bolest ze ztráty.

Dívka kopala a bránila se, ovšem zvěd si toho nevšímal. Donesl ji ke koni a tryskem odjel. Než zmizeli v lese, ještě naposledy se podívala na svůj domov.

Zvěd se měl na pozoru, věděl, že musí děvče dovézt do kralevicova castellu, za hradby hlídané strážemi v železném brnění. Hnal koně co nejrychleji a vyhýbal se rušným cestám. Jenže zvěsti o vodní kouzelnici se donesly i za hranice Cantre'r Gwaelod až k uším vládců, kteří by neradi viděli, aby se dívka dostala do špatných rukou. To jest do jiných rukou než do jejich.

Druhého dne cesty se do dubu zarazil šíp. Zvěd zaklel a pobídl koně, uháněl hustým lesním listovím a doufal, že pronásledovatele setřese. Děvče skrylo tvář v koňské hřívě a pevně zavřelo oči.

Šíp, který skolil koně, vůbec nevidělo.

Dívka i zvěd spadli na zem — ona přistála neškodně v mechu, kdežto muž se praštil hlavou o strom. Ležel tam a snažil se vzpamatovat. Útočník v barvách sousedního cantrefu mezitím seskočil z koně. Na obou rukou měl jizvy od čepelí. Z opasku vytáhl lovecký nůž a vyrazil pro děvče.

Dívka zahlédla, jak se muž blíží. Zakopla o kořen a upadla. Srdce jí v hrudi bilo jako zvon, volala otce a matku, cizího zvěda, kohokoli —

Jenže nikdo nepřicházel.

A ona si uvědomila, že ani nikdo nepřijde.

Zabořila prsty do mechu, do známé vlhké půdy nasáklé deštěm — a něco ji napadlo.

Používala svá kouzla k péči o rostliny, aby pobavila sourozence a pomohla rodině. Voda se zdála být laskavou magií, pramínkem moci.

Teď, při pohledu na útočníka, dívka viděla všechno. Potoky krve protékající jeho tělem, přerývaný dech poznamenaný kapičkami slin, oči zvlhlé po rychlé jízdě.

Zvedla ruku, mezi prsty stále ještě zamotaný mech, a přivolala své kouzlo.

Bylo to těžší než ovlivnit potok nebo kalužˇ. Železo v krvi kouzlo zpomalovalo. Dívka však zaťala zuby a volala každou kapičku vody, kterou dokázala najít, a posílala ji muži do plic.

Ze rtů se mu vydral strašlivý vzdech. Nůž dopadl na hlínu a zůstal neškodně ležet na zemi. Muž se chytal za hruď, za hrdlo a pokoušel se nadechnout.

Možná by měla kouzlo zrušit.

Byla však rozhněvaná. Nikdo ji nechránil, ne tak, jak se patří. Její rodiče ji dali na starost zvědovi, a ani on ji neochránil.

Musí se ochránit sama.

A tak to udělala.

Zvěd ji našel, až už bylo po všem. Seděla vedle mrtvoly, tvář měla skoro stejně bledou jako mrtvý muž. Ale když ji zvěd zabalil do svého pláště a polohlasem utěšoval, neplakala ani se nevzpírala. Neposlouchala ho.

Toho dne se dívka naučila, že voda může život zachránit — nebo ho vzít.

Dostala lekci, na kterou nikdy nezapomene.

♦ KOUZELNICE ♦

KAPITOLA
• 1 •

Když po ní host sáhl potřetí, Mer napadlo, že ho utopí.

Byla to bezděčná myšlenka — jako když zahradník vytrhne plevel nebo malíř zamaluje šmouhu. Byla by to hračka, pouhým pohybem prstů by mu všechno pivo z úst přemístila do plic. Všichni by říkali, to je ale smůla, že se Rhys zadusil vlastním jazykem.

Jenže někomu by mohlo připadat zvláštní, že se člověk utopí na suchu.

Právě tahle možnost Mer zastavila ruku.

To a vědomí, že zabíjet je špatné. Z principu.

Vytrhla se mu. „Rhysi," ohradila se ledově, „řekla jsem ti, ať počkáš. Objednávku ti za chvíli donesu."

Rhys ji za barem pozoroval. Hrbil se nad pivem, zrak skelný. Po stranách nosu měl popraskané žilky, tváře poseté skvrnami od slunce a v očích se mu zračila podlá mazanost. Mer s takovými muži už měla tu čest — byli nespokojení se svým životním údělem, a tak si vylévali

zklamání na těch, kdo se nemohli bránit. „Čekám už celý věky," zavrčel.

„Ještě nemáš dopito," usadila ho a sklopila zrak. Totéž udělal i Rhys a zamžoural na korbel, který držel v rukou.

U Kosy a holiny bylo večer vždy živo. V hostinci se stavovalo hodně čeledínů nebo pocestných na pivo a kus řeči, než se vydali domů. Mer obratně nesla několik pohárů ke stolům, kde seděli vojáci na vycházkách, měla skloněnou hlavu a odvracela pohled. „Omlouvám se za to čekání," pronesla tiše.

„Z toho si nic nedělej, děvče." Ta slova pronesla žena — měla mozolnaté ruce člověka, který celá léta třímá meč. „Vypadáš, že bys jeden pohár taky potřebovala."

Mer si předloktím otřela pot z čela a potom si prsty sáhla na vlasy, aby se ujistila, že si je neodhrnula. Nosívala je dlouhé a pečlivě učesané tak, aby jí zakrývaly koutek levého oka.

Vzduch byl prosycený párou a vůní jehněčího cawlu. Podával se v otlučených miskách, většina jich pocházela z opuštěných domů. Čím dál více lidí, kteří žili na hranicích Gwaelodu, utíkalo a vše, co si nemohli odnést s sebou, nechávali tam. *Tím víc zbyde pro nás*, řekla jednou Carys. Byla to robustní žena s tlustými předloktími a krátce střiženými vlasy. Nikdo přesně nevěděl, jak se jí povedlo hostinec získat, ale žádný se jí na to neodvažoval vyptávat.

Mer přišla před třemi měsíci jen s několika mincemi v měšci a s puchýři na patách. U Kosy a holiny si chtěla pronajmout pokoj v patře pouze na jednu noc. Zůstala další tři, než se jí Carys zeptala, jestli má kam jít — a když

jí Mer nedokázala odpovědět, strčila jí Carys do rukou dva plné korbele a řekla: „Stůl vzadu v pravým rohu."

Mer zůstala. Roznášela pivo a vytírala podlahy. Plat nebyl nic moc, ale na oplátku mohla bydlet v jednom pokoji v patře. Hostinec U Kosy a holiny původně býval stodola a na hrubých dřevěných zdech se doteď zachovalo spoustu kovových háků na chomouty a dveřních závěsů v místech, kde se zavírala zvířata do stájí. Zapáchalo to tam vlhkým senem, a když foukal západní vítr, ozývaly se ve stavení podivné kvílivé zvuky. Mer se tam však líbilo. V tomhle hostinci si po letech konečně připadala skoro jako doma.

Tedy platilo by to, nebýt opilců.

Když po ní Rhys sáhl počtvrté, Mer se jeho chmátnutí vyhnula a vzdorovala nutkání popadnout ho za zápěstí a zkroutit mu ho.

„No tak, no tak," řekla, vzala Rhysův korbel a odnesla ho k plnému sudu. Natočila do něj pivo a přistrčila mu ho zpátky.

Rhys po ní střelil mdlým pohledem. „Sis dala načas. Za nošení těchhle patoků seš placená."

„Dej si pozor, ať tě neuslyší Carys," prohodila Mer. Popadla starý hadr a začala utírat barový pult, pohledem přitom prolétla hostinec. Seděli tam vojáci, skupinka kupců a vzadu v rohu dva muži hráli kostky. Všichni měli jídlo i pití a vypadali spokojeně. Měla chvilku na to, aby si vydechla.

Mer vešla do kuchyně. Z vůně omastku na plotně jí okamžitě zakručelo v žaludku. V malé kuchyni stál mladý muž, rukávy měl vykasané k loktům a tmavé vlasy mu

vlhkostí zkudrnatěly. Elgar byl tichý a uzavřený, ale dokázal vykouzlit jídlo i z hrstky mouky a zbytků zeleniny.

„Co vaříš?“ zeptala se Mer a odložila tác.

„Ovesné placky s pórkem,“ odpověděl Elgar. Zdvihl mísu plnou těsta a začal ho naběračkou dávkovat na horkou plotnu. „Myslíš, že se budou prodávat?“

„Myslím, že se o ně zákazníci porvou,“ uklidnila ho.

Elgar se na ni přes rameno stydlivě usmál.

„Mám už je odnést?“ zeptala se Mer.

Elgar přikývl. „Nejlepší jsou teplé. Jo, a nechal jsem ti na stole talíř — támhle. Pár placek a trochu jehněčích kostí, ze kterých jsem vařil cawl. Říkal jsem si, že je možná budeš chtít.“

„Máš dojem, že ráda ohlodávám kosti?“ zeptala se Mer a opírala se o stůl.

„Všiml jsem si, že krmíš tu fenu u Heddova statku,“ řekl Elgar a začervenal se.

Byla to pravda — nosila zbytky starému ovčáckému psovi k nedaleké stodole. Rodinu, která tam žila, skolila nemoc a zdálo se, že na milou fenku si nikdo ani nevzpomněl. Mer ji viděla, jak se potuluje po polnostech, a když příště vyrazila na procházku, přinesla jí kousky chrupavčitého masa, které se nehodilo na vaření. Fena si jídlo vzala, teprve až když ho Mer položila na zem a poodstoupila. Od té doby za ní chodila každý den a nosila jí další jídlo. Fena se pokaždé chovala o něco přátelštěji a Mer doufala, že jí snad brzy dovolí přijít blíž.

Mer měla zvířata ráda. Byla v nich jakási nekomplikovanost a nevinnost, kterou u lidí postrádala.

„Proč si toho psa nevezmeš k sobě?“ zeptal se Elgar. „Nikomu by to nevadilo. Dokonce i Carys by souhlasila, i když by kvůli tomu nejspíš dobré dva týdny hudrovala.“

Mer vydechla. „Ale já… já se postarat o psa neumím.“

„Vždyť se o něj staráš už teď,“ podotkl Elgar a ukázal na Mer vařečkou.

„Jenže to není napořád,“ vysvětlovala. „Jenom než…“ Než bude muset znovu utéct. „…než se zalíbí někomu jinému.“

Elgar pokrčil rameny. To na něm měla ráda — příliš se nevyptával. Možná proto, že se bál, aby pak lidé nevyzvídali na něm.

Mer odnesla tác plný čerstvých ovesných placek do lokálu. Několik pravidelných hostů okamžitě otočilo hlavu za vůní teplého jídla. Mer přišla k jednomu stolu, připravena oznámit hostům cenu a popsat, jak lahodné placky jsou —

Vtom se dveře hostince otevřely. Mer to ucítila, ačkoli přes všechno to klábosení neslyšela zavrzání starých pantů. Závan studeného vzduchu přinesl vůni mlhy a deště. Mer odložila tác a vzhlédla, aby se podívala, kam si příchozí sedne.

Srdce jí vyskočilo až do krku.

Muž, který stál ve dveřích, měl plavé vlasy se světlými šedinami, velké uši a výrazný spodní ret. I přesto oplýval soustředěností a sebejistotou, která k němu ostatní přitahovala. Nebyl pohledný, ale to ani nepotřeboval.

Jeho tvář už neviděla celé čtyři roky.

Renfrew.

Mer s odvráceným pohledem zamumlala k hostům u stolu: „Nechte si chutnat, pozornost podniku.“ Položila ovesné placky na stůl, a než kdokoli stihl promluvit, otočila se zády ke dveřím a spěšně se vydala ke schodům. Seník byl rozdělený na pokoje k pronájmu. Mer měla k zápěstí přivázaný klíč, odemkla jím dveře a nahlédla dovnitř.

Pokoj byl prázdný. Žádní vojáci tam na ni nečekali. Ramena jí klesla úlevou. Mer vkročila dovnitř a zavřela za sebou dveře.

Pokoj to byl prostý — stará postel se slaměnou matrací na provazovém roštu, jedna svíčka a ranec se zbytkem jejího majetku. Nikdy ho nevybalovala — to byl luxus, který si nemohla dovolit. Přehodila si ho přes rameno.

Zpátky dolů se vrátit nemohla — bude muset utéct oknem. Nadechla se, aby se uklidnila. Obloha byla obtěžkaná mraky a střecha kluzká od deště. Skočit z ní na zem bude náročné, ale mohla by to zvládnout. Okna nebyla skleněná — výplň tvořila dřevěná tabule, která se dala za slunných dní vysadit.

Mer uvolnila západku na okně a chtěla ho otevřít.

Jenže to se ani nehnulo.

Vrazila do dřeva ramenem. Bolelo to, avšak okno stále vzdorovalo. Jako by bylo vzpříčené. Což znamenalo —

Ode dveří se ozvalo cvaknutí. Mer se otočila, srdce v hrudi jí tlouklo jako splašené. Tohle byla Renfrewova práce. Věděl, že se pokusí utéct oknem, takže než se nechal vidět, musel vyšplhat na střechu a zatarasit všechna okna. Právě díky své všímavosti a systematičnosti byl starý vrchní zvěd ve svém řemesle tak dobrý.

A ona mu nahrála přímo do karet.

Dveře se rozrazily a v nich stál Renfrew se šperhákem v ruce.

„Myslel jsem, že jsem tě vyučil líp," podotkl s jemnou výčitkou. „Vždycky musíš mít alespoň dvě únikové cesty."

Než větu dokončil, Mer sáhla rukou na opasek. Prsty nahmatala rukojeť nože — trénovala s noži celé měsíce, poznávala tíhu a vyváženost oceli. Ze všech sil jím hodila.

Ostří zajelo do dřeva zárubně jen palec od Renfrewova ucha. Ten nehnul ani brvou. Natáhl se a začal nůž páčit ven. „Netrefilas."

Mer se s odpovědí neobtěžovala. Neplánovala ho nožem zasáhnout. Rozptýlení, nic víc.

Těžké kožené boty měl nasáklé vodou. Mer napřáhla ruku — a ve stejnou chvíli zavřela oči a přivolala svou kouzelnou moc.

Pro ovládnutí živlu je třeba najít ho uvnitř sebe. Vzpomínala na slova ze staré knihy z kralevicovy knihovny. Nebyla to jen prázdná fráze. Aby mág ovládl vodu, musel čerpat z oceánu v sobě. Pokud by použila kouzelné síly příliš, pocítila by vyprahlost a strašlivý bolehlav. Každé kouzlo má svou cenu a Mer slyšela, jak zaplatili ostatní — kovomágové zesláblí z nedostatku železa v krvi, ohňomágové zmrzlí na kost, větromágové, kteří zemřeli udušením.

Voda se dá alespoň snadno doplnit. Stačí se napít.

Přimrazila Renfrewovi boty k podlaze. Ten se pokusil jednu nohu zvednout, ale bez úspěchu.

„Myslela jsem, že to já jsem tě vyučila líp," odtušila Mer ledově. „Jestli se se mnou chceš pustit do křížku, měl by sis nejdřív pořádně vysušit boty."

Sklonila se a popadla ranec. Neměla toho moc — křesadlo, nůž, nějaké oblečení, čutoru a trochu peněz. Nic víc člověk nepotřebuje, všechno ostatní se dá koupit nebo ukrást. Okno prostě rozmlátí.

„Mer," oslovil ji Renfrew a pak udělal něco, co ji zarazilo. Zasmál se. Vřelým smíchem, který vychází z břicha a nedá se předstírat. „Stýskalo se mi po tobě."

Při pohledu na Renfrewovu tvář si opět připadala jako dítě — rozpolcená mezi doutnající záští a touhou po uznání. Byl jediným otcem, kterého od svých osmi let měla. A navzdory sobě samé cítila pod žebry to staré pouto, škubnutí vzpomínky, díky níž by se snad nechala i obměkčit. To si však nemohla dovolit. Ne, pokud si chtěla zachovat svobodu.

„Já se nevrátím," řekla mu s bušícím srdcem. Vyslovit to byl risk — tak trochu předstírala, že neví, co Renfrewův příchod znamená. „Radši zemřu, než abych se vrátila do kralevicových služeb."

„Zabiješ mě?" zeptal se Renfrew netečně.

Mer zaváhala jenom na okamžik. „Ne. Ale než uteču, zadržím tě tu."

Renfrew vydechl. „Pořádně si mě prohlédni, než uděláš nějaká uspěchaná rozhodnutí."

Zdálo se, že je to léčka, přesto Mer muže přejela pohledem. Měl na sobě obnošené šaty, to však nebylo nic překvapivého. V takovémhle městečku nemohl nosit svůj vybraný oděv, ne, pokud si přál zůstat nenápadný.

A tehdy si všimla chybějícího prstu. Levý ukazovák, nejdůležitější prst jeho dominantní ruky. Právě na tomto prstu nosíval mohutný pečetní prsten, který ho označoval jako majetek kralevice Garanhira. Kralevicův otec zaplatil značnou sumu kovomágovi a nechal přitavit královské prsteny k prstům svých nejbližších služebníků. A prsten se dá odstranit jedině tak, že se —

Odstraní celý prst.

Zalapala po dechu. Prst byl odříznut a rána vypálena teprve nedávno — nanejvýš před rokem. Mer dobře věděla, jak pomalu se spáleniny hojí.

„Tak vidíš," pokračoval Renfrew stále vlídným hlasem, „nejsi jediná, kdo spálil mosty."

To nemůže být pravda. Renfrew sloužil království Gwaelodu celý život. Byl jeho stínem a nožem, jedem a ocelí. Kralevic ho posílal na bojiště a Renfrew se vracel se zhmožděnými kloubky na rukou a tmavými kruhy pod očima. Zabránilo se mnohým válkám, protože podřízl správné hrdlo nebo ukradl správný svitek pergamenu.

Někteří tvrdili, že Renfrew nemá srdce. Že takové hrůznosti může spáchat jedině člověk bez citu. Pravda byla jednodušší a mnohem děsivější: všechno to dělal právě proto, že cit měl.

Člověk s nožem umí ublížit. Ale člověk s nožem, který je přesvědčený o své věci, může svrhnout celé království.

„Lžeš mi," řekla.

Renfrew zavrtěl hlavou. „Nikdy jsem ti nelhal."

Což byla pravda. Byly chvíle, kdy si Mer přála, aby jí býval zalhal, aby obrousil ostré hrany jejich životů. To však neznamenalo, že jí říkal všechno. „Jestli mluvíš pravdu, tak mi prozraď jednu věc. Tys to věděl?“ vyhrkla.

Renfrew naklonil hlavu s němou otázkou.

„K čemu kralevic využíval mou sílu,“ pokračovala Mer a nedovedla skrýt ublíženost v hlase. „Když mě poslal na bojiště. Věděls to?“

Rozhostilo se ticho. Renfrew náhle vypadal o deset let starší. „Ne,“ odvětil. „Nevěděl.“

Z plic jí zmizel všechen vzduch. Cosi hluboko uvnitř Mer se uvolnilo — sval, který celá léta zatínala. Pokud to nevěděl —

Stejně mu nemůže věřit. Ale asi by ho mohla nechat jít.

Mer zrušila kouzlo. Led, který mu obalil boty, roztál a voda se vsákla do prasklin v podlaze. Renfrew zvedl nohu a setřásl z boty poslední kapičky.

„Jestli jsi nepřišel kvůli tomu, abys mě odvlekl zpátky ke kralevici, tak proč jsi tady?“ zeptala se Mer.

Renfrew pozvedl koutek úst. „Stýskalo se mi.“

„A?“ pobídla ho.

„A potřebuju někoho s tvými schopnostmi,“ dodal.

Mer si založila ruce na hrudi a výraz v tváři jí zpřísněl. Měla tušit, že ji nechtěl vidět jen tak — Renfrew nikdy nedělal nic, aniž by měl alespoň dva motivy.

„Mám pro tebe práci,“ řekl Renfrew. „Jeden poslední úkol. Dostaneš za něj štědře zaplaceno, takže budeš moct udělat to, co tady nemůžeš.“

„Roznášet pití?“

„Zmizet. Když budeš mít dost peněz, můžeš na ostrovech jít úplně kamkoli, klidně si postavit pevnost, budeš-li chtít. Nebo odplout na kontinent."

„Jak víš, že utíkám?" zeptala se.

„Protože je to to jediné, co můžeš dělat," řekl. „Utíkat, nebo zemřít. O to se Garanhir postaral, když..." Natáhl prsty, ale než se stihl dotknout Meřiných vlasů, dívka o krok ustoupila.

Chtěla jeho slova popřít, jenže byla pravdivá. Kralevic se postaral o to, aby musela živořit jako lovený králík.

Mer měla malé sny. Snila o domě, o místě, které bude jen její. Kde bude moct něco pěstovat, o něco se starat. Možná bude kousek od vesnice, takže si bude moct koupit všechno potřebné. Když nemohla spát, celé hodiny si představovala, jak bude její domek vypadat a jak by ho využívala.

Přestože po domově toužila, věděla, že místo není to hlavní.

Chce bezpečí. Chtěla by se do něj zabalit jako do teplého pláště.

„Jeden poslední úkol," zopakoval Renfrew tiše. „A můžeš si koupit cestu na svobodu."

Mer se nad tím zamyslela. „Svou moc už nepoužívám."

Byla to povětšinou pravda — to, že si občas odčaruje vlhkost z ponožek, se nepočítá.

„Přitom se ti povedlo mě vcelku šikovně uvěznit," prohodil Renfrew.

„No ano," řekla Mer, „ty jsi výjimka." Olízla si rty a na jazyku ucítila chuť svého potu. Kdyby zavřela oči, dovedla by vnímat všechnu vodu v místnosti — nejen tady, ale

i dole v hostinci: šplouchající pivo v korbelech, slaný pot, drobné kapičky ve vzduchu, zamlžená okna.

Voda je všude, člověk jen musí vědět, kde ji hledat.

„Proč já?“ zeptala se tiše a naklonila se blíž. „Jeden žije kdesi na severu. Slyšela jsem, že nabízí svoje služby —“

„Mrtvý,“ přerušil ji Renfrew. „Našli ho s prázdným měšcem a podřezaným hrdlem.“

O tom se nedoslechla. „A co ta žena jižně od —“

„Taky mrtvá,“ konstatoval Renfrew a ani nečekal na název města. „Nějaká nemoc — tedy přinejmenším účinky jedu takové zdání vyvolaly. Úporný kašel, nemohla se ho zbavit. A než navrhneš toho stařík od doků na jihu, tak toho postihla srdeční příhoda, nebo to tak aspoň vypadalo.“

Měla pocit, jako by jí někdo sevřel hruď v železné obruči. Takoví jako ona byli jen tři.

„Garanhir měl během tvé nepřítomnosti spoustu práce,“ zamumlal Renfrew. „Pokud nemůže mít vodomága on, musel se postarat, aby ho neměl nikdo.“

Zdálo se, že obruč kolem Meřiných plic se sevřela ještě pevněji. „On je loví?“

Renfrew jí věnoval klidný a neochvějný pohled. „Jsi poslední.“

Mer se musela opřít rukou o zeď. Poslední — ona je poslední živý vodomág na ostrovech.

Což znamenalo, že je o to cennější. Půjde po ní Garanhir i jeho rivalové, protože pokud by se spojila s nějakým jiným královstvím, způsobilo by to nerovnováhu sil. Nikdy by tu nebyla v bezpečí, nikdy a nikde by nebyla v bezpečí.

I kdyby jí Renfrew za tu práci dobře zaplatil, nestihla by ji dokončit.

Musí utéct. Ještě dnes.

„Nemůžu," řekla. „Renfrewe, omlouvám se, ale —"

„Mererid," oslovil ji. Její jméno znělo z jeho úst něžně a důvěrně. „Neomlouvej se. To jediné jsem si přál tě naučit. Nikdy se neomlouvej za to, co musíš udělat."

Podívala se na něj. Byl jí otcem, a přece jím nebyl, přítelem i nepřítelem, a také tím, koho chtěla nejvíc na světě potěšit.

„Musím utéct," prohlásila. „Jestli je Garanhir skutečně tak zoufalý, jak říkáš, nemůžu tu zůstat. Přeju ti štěstí, ale pomoct ti nemůžu."

Renfrew přikývl. „Rozumím, dítě drahé." Pak o krok ustoupil, aby jí uvolnil cestu ke dveřím. „Opatruj se."

Na vteřinu ji to překvapilo, vlastně očekávala, že s ní zkusí ještě vyjednávat. On tam však jen stál a její rozhodnutí přijal.

Vděčnost se mísila s rozhořčením — nechtěla mu být zavázaná ani mu být cokoli dlužná. Zvedla bradu, přehodila si ranec přes rameno a prošla kolem něj k úzkému schodišti. Spěchala, brala schody po dvou a neodvažovala se ohlédnout. Kdyby to udělala, zřejmě by se nechala obměkčit. Zřejmě by zpomalila krok. To si nemůže dovolit. Dařilo se jí přežít takhle dlouho jedině díky tomu, že hodila sentiment za hlavu.

Odhrnula staré plátno u úpatí schodů. S hlavou skloněnou se vydala ke vchodovým dveřím. Když bude rychlá, třeba ji při odchodu uvidí jen pár štamgastů.

Něčí ruka jí sevřela loket.

Mer sjel ranec z ramene a bouchl ji do boku. Otočila hlavu a najisto čekala, že za sebou uvidí Renfrewa.

Byl to Rhys. Obličej měl zrudlý pitím a hněvem a vypadal asi tak přátelsky jako divoký kanec. „Desbyla?“ zavrčel. Slova se slévala dohromady a bylo mu sotva rozumět. „Sem chtěl pivo.“

„Pusť mě, Rhysi,“ řekla Mer a snažila se mu vymanit.

„Máš vobsluhovat.“ Muž byl překvapivě silný a prudce jí smýkl. Mer klopýtla a ztratila rovnováhu. Nemohla se vyprostit z jeho sevření, protože držel její ranec. Zkroutila si ruku a ohnula mu zápěstí v bolestivém úhlu. Jakýkoli jiný muž by vykřikl a pustil ji, ale alkohol musel Rhysovi otupit smysly.

„Nech ji bejt!“ Mer ucítila trhnutí a zjistila, že je volná. Za nimi stál Elgar a držel v ruce váleček.

Rhys několikrát zamrkal, sáhl si na zátylek a pak se na Elgara zamračil. „Ty mrňavej drzej —“ Zašátral na opasku a vytáhl nůž. Tady u sebe nosili nože všichni. Člověk nikdy neví, kdy bude potřeba něco seříznout nebo otevřít lahev. Tenhle nůž vypadal staře, čepel měl vybroušenou do tenka.

Rhys byl opilý a zuřivý — a Mer věděla, že tyhle dvě věci nikdy nevěstí nic dobrého. V hostinci se odehrálo několik potyček, ale nikdy při nich nedošlo na nože.

Elgar se začal válečkem ohánět jako mečem. „Rhysi, vypadni, nebo —“

„Takhle se mnou žádnej kuchtík mluvit nebude!“ Rhysovi vzteky zrudla tvář. Vrhl se vpřed.

Takovýhle nůž by mohl Elgarovi vklouznout mezi žebra. Byl to dobrý člověk, milý přítel, který Mer dával zbytky pro fenu a vždycky se na ni ptal.

Staré instinkty se probudily k životu.

Mer se přikrčila, aby se vyhnula noži, pěstí uhodila Rhyse do lokte a pak mu ramenem vrazila do břicha.

Odzbrojit, znehybnit, utéct.

To byla její první lekce boje a vybavila se jí stejně snadno jako dýchání.

Rhys padl na podlahu a sípal. Nůž se odkutálel a zvedl ho další štamgast. Mer všechno s úsměvem pozorovala a odhrnula si přitom vlasy z očí. Otočila se na Elgara, aby se ujistila, že je v pořádku.

Úsměv na rtech jí však zamrzl.

Protože v hostinci se rozhostilo hrobové ticho. Takové, jaké vládlo na hřbitově. A pak si Mer uvědomila, co udělala. Odhrnula si vlasy z levé tváře.

Věděla, co lidé viděli — ošklivý polibek rozžhaveného železa u koutku levého oka. Na cejchu byl stejný znak, který zdobil Renfrewův pečetní prsten — emblém královské rodiny Gwaelodu.

Měla pocit, že tentokrát je v ledu uvězněna ona. Chlad se plíživě šířil ze žaludku do paží. Bylo tu příliš mnoho lidí, příliš mnoho překážek. Naučila se vklouznout do nebezpečí a zase zpátky, jako když jehla prochází látkou — byla přesný nástroj, ne beranidlo.

Kopla židli na nejblíže stojícího vojáka. Ta ho trefila do kolen a on vrazil do muže za ním, takže se oba svalili na bar. Potyčka přitáhla pozornost dalších hostů, se zájmem

sledovali nové pozdvižení spíš než mladou ženu krčící se na podlaze. Mer toho rozptýlení využila, vyškrábala se na nohy a vyběhla k hlavním dveřím.

Udělala tři kroky, než ji kdosi popadl.

Mer se mu pokusila vytrhnout, ale pak jako by ji do lebky zasáhl blesk. Zase ležela na podlaze a zírala do stropu. Opožděně si uvědomila, že ji někdo praštil zezadu. Ta myšlenka byla vzdálená, jako by k ní připlouvala hustou vodou. Jeden z vojáků ji udeřil hruškou svého meče, srazil ji, než se stihla jakkoliv bránit. Než mohla použít byť jen zlomeček své síly.

Druhý voják se k ní sklonil a odhrnul jí vlasy z tváře. Pak zasyčel.

„Má na sobě kralevicův znak. Máme tu uprchlou vězeňkyni, hoši."

„Ne." Mer to slovo sotva dokázala vyslovit. Bolelo to, bolela ji čelist a v hlavě jí tepalo. Jenže další voják už ji vytahoval nahoru, popadl její ranec a paže jí pevně svíral za zády.

Bylo to ztělesnění všech jejích nočních můr, z nichž se budila zalitá studeným potem. Pocit uvěznění, bezmoci byl znepokojující a děsivý, chtělo se jí prskat jako rozzuřené kočce. Nesmí ji odvést zpátky ke kralevici, nesmí! Volala vodu ve vzduchu, pokusila se ji kolem sebe rozprostřít. Kdyby se jí podařilo vytvořit mlhu, mohlo by je to rozptýlit na dost dlouho, aby utekla.

Zápěstí jí sevřelo železo — a její propojení s kouzly se přerušilo.

Mer zavrávorala, ohlédla se přes rameno. Železo. Muž, který ji držel, měl železo zapracované do kloubů rukavic.

Chladné železo z ní vysávalo kouzelnou sílu, jako pijavice pijí krev. Dokud ji drží, nemůže Mer svou moc použít.

„Tak jdeme!“ vyštěkl kdosi. Byla to ta žena, která se na Mer usmála, když jim donesla pivo. Zdála se jí tak milá, a najednou tohle.

Mer se zoufale rozhlížela. Tak trochu čekala, že uvidí Renfrewa, jak ji jde zachránit, ale po vrchním zvědovi nebylo nikde ani stopy. Zřejmě se vypařil, jakmile uslyšel ten rozruch, mohl ztratit tolik co Mer.

Ve všech tvářích, které na ni hleděly, se zračila směs údivu, odporu a zmatku. Rhys vypadal rozčileně, jako by věděl, že se svého piva nedočká.

Jediný přátelský obličej patřil Elgarovi. „Mer?“ oslovil ji.

Nebyl čas se jemu nebo Carys omlouvat. Povědět jim, že je vděčná i za takhle krátký čas, kdy měla cosi podobného domovu.

„Postarej se o tu fenu na Heddově statku!“ zavolala na Elgara přes rameno. Než stačila říct cokoli dalšího, odvlekli ji z hostince do studené noci.